

FRANTIŠEK VYHLÁSIL MIMOŘÁDNÉ JUBILEUM MILOSRDENSTVÍ

„Jak toužím po tom, aby byly nadcházející roky proniknuté milosrdenstvím, aby se vyšlo vstříc každému člověku a přinesla se ke každému Boží dobrota a něha!“ Tato slova píše papež František v bule *Misericordiae vultus* (v překl. Tvář milosrdenství), kterou v sobotu 11. dubna 2015 vyhlásil nový Svatý rok. Mimořádné jubileum milosrdenství začne o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie 8. prosince 2015 a uzavře se 20. listopadu 2016.

U Svaté brány vatikánské baziliky předal papež bulu symbolicky biskupům z různých kontinentů, aby tak naznačil spojení s episkopátem na celém světě. Po přečtení několika úryvků textu slavil František nešpory ze svátku Božího milosrdenství.

„Církev je v této době velkých epochálních změn povolána k tomu, aby výrazněji nabídla znamení Boží přítomnosti a blízkosti,“ vysvětlil během krátké promluvy římský biskup důvod konání mimořádného Svatého roku. Církev se podle něj musí zaměřit na podstatné, tedy aby byla nástrojem Božího milosrdenství.

„Svatý rok má udržovat živou touhu po umění zachytit tolik znamení něhy, již Bůh nabízí celému světu a především trpícím, osamoceným a opuštěným nebo těm, kdo nemají naději v odpuštění a necítí se být milováni Otcem. Svatý rok nám umožní silněji zakusit radost z našeho znovunalezení Ježíšem, který jako Dobrý pastýř přišel, když jsme byli ztraceni. Jubileum umožní vnímat teplo jeho lásky, když si nás klade na ramena, aby nás přivedl zpět do Otcova domu. Je to rok, ve kterém se nás dotkne Pán Ježíš a promění nás svým milosrdenstvím, abychom se i my stali čistými svědky milosrdenství. Proto tedy jubileum:

Protože toto je čas milosrdenství. Je to příhodný čas k léčení ran, abychom se bez umdlení setkávali s těmi, kdo čekají, že uvidí a dotknou se znamení Boží blízkosti, a abychom všem nabízeli cestu odpuštění a usmíření,“ řekl papež při nešporách.

Během jubilea budou otevřeny Svaté brány ve čtyřech římských bazilikách. Ty bývají zazděny a otevírají se pouze při mimořádných příležitostech. Podle papeže Františka mají být tyto vstupy především „bránami milosrdenství“: „Kdokoliv vstoupí, bude moci zakusit lásku Boha, který utěšuje, odpouští a dodává naději,“ uvedl.

Římský biskup současně vyzval, aby podobné brány byly otevřeny v katedrále nebo konkatedrále každé místní církve, aby se tak jubileum mohlo slavit po celém světě.

Papež také rozešle do světa tzv. misionáře milosrdenství, kteří budou moci udělovat rozhřešení z hříchů, jež jsou vyhrazeny pouze Svatému stolci.

V dnes vyhlášené bule František také vyzývá věřící, aby vyšli blíže k lidem, kteří se nachází na existenciálních periferiích. Zvláštní výzvu k obrácení adresuje členům zločineckých organizací a korupčníkům. Korupce je podle něj „hnijící ránou společnosti, těžkým hříchem, jenž volá do nebe“. Papež také vyjadřuje naději, že Mimořádné jubileum milosrdenství podpoří dialog s judaismem, islámem a dalšími náboženstvími. „Boží milosrdenství není nějaká abstraktní idea. Je to konkrétní skutečnost, v níž Syn vyjevuje svou lásku podobnou lásce otce a matky, kteří jsou v hloubi svého nitra pohnuti svým dítětem. Opravdu můžeme říci, že je to niterná láska. Pochází z toho nejniternějšího jako hluboký, přirozený cit, plný něhy, slitování, slitovnosti a odpuštění,“ napsal také papež v bule.

Jubilejní rok byl ve Starém zákoně vyhlašován každých 50 let. V tomto období byla dávana svoboda otrokům a vracel se majetek původnímu majiteli.

Katolická církev započala tradici Svatých roků za papeže Bonifáce VIII. v roce 1300. Hlava katolické církve tehdy stanovila jejich konání na období jednou za sto let. Od roku 1475 bylo řádné jubileum vyhlašováno každých 25 let, aby je mohly prožít všechny generace.

Dosud bylo slaveno 26 řádných Svatých roků, poslední z nich proběhl v roce 2000. Od 16. století se začaly vyhlašovat také mimořádná jubilea,

kteřá měla zdůraznit události zvláštního významu.

Církev dala starozákonnímu jubileu nový duchovní význam. Milostivý rok spočívá v odpuštění, jež je nabídnuté všem, a v možnosti obnovit vztah s Bohem i s druhými lidmi.

(převzato z www.radiovaticana.cz)

LOGO ROKU MILOSRDENSTVÍ

Autorem loga jubilea je slovinský umělec Marko Ivan Rupnik SJ. Grafika navazuje na fresky Dobrého pastýře z prvních staletí křesťanství a znázorňuje Ježíše, který bere na ramena ztraceného člověka. „Kresba je vytvořená tak, aby ukazovala, že Dobrý pastýř se dotýká těla člověka v jeho hloubce a činí to s takovou láskou, která mění život,“ uvedl Fisichella. Kristovy oči jsou pak propojeny s očima člověka. „Kristus vidí Adamovými očima a ten zase Kristovými očima. Každý člověk objeví v Kristu své lidství a budoucnost, která na něj čeká,“ vysvětlil neobvyklý prvek Fisichella.

Pozadí loga tvořené modrými ovály různé barevné sytosti poukazují na pohyb, jímž Kristus vyvádí člověka z temnoty hříchu a smrti. Tmavě modrá barva může také připomínat neproniknutelnost Otcovy lásky. Vedle kresby se nachází také motto jubilea: „Milosrdní jako Otec“.

P.S.: Na následujícím odkazu si můžete z webu stáhnout dokonce i hymnu k Roku milosrdenství. <http://media02.radiovaticana.va/audio/audio2/mp3/00489037.mp3>

SYNODA O RODINĚ

4.-25. října 2015 se uskuteční Synoda o rodině, která bude projednávat a řešit závažné aktuální otázky týkající se manželského soužití, svátosti manželství, a otázky rodinného života obecně. Zde vám předkládáme modlitbu papeže Františka za Synodu o rodině a prosíme vás, abyste se každý den za synodu modlili. Vždyť všichni jsme součástí rodin, které často prožívají těžkosti. Modlitbou můžeme podpořit účastníky synody, aby v síle Ducha Svatého nabídli řešení těchto problémů.

*Ježíši, Maria a Josefe,
ve vás kontemplujeme
zář opravdové lásky,
k vám se s důvěrou obrácíme.
Svatá Rodino Nazaretská,
učíš z našich rodin
rovněž místa sdílení a modlitební večeřadla,
opravdové školy evangelia
a malé domácí církve.
Svatá Rodino Nazaretská,
ať už rodiny nikdy nezakoušejí
násilí, uzavřenost a rozdělení:
kdo je raněn nebo pohoršen,
ať rychle zakusí útěchu a zahojení.
Svatá Rodino Nazaretská,
kéž příští biskupský synod,
probudí ve všech vědomí
posvátného a nezcizitelného charakteru rodiny,
její krásy v Božím plánu.
Ježíši, Maria a Josefe,
slyšte a vyslyšte naši prosbu.
Amen. “*

VTIP

Co píše Jidáš na pohledy? „Pusu posílá Jidáš.“

LITURGICKÝ PROGRAM V KLÁŠTEŘE

12.9. 2015 Sobota - Poutní slavnost Narození Panny Marie – Vigilie
18:00 hod. MŠE SVATÁ – zahájení želivské poutě

13.9. 2015 Neděle - Poutní slavnost Narození Panny Marie
7:30 hod. MŠE SVATÁ (P. Tadeáš a P. Peter)
9:00 hod. MŠE SVATÁ (P. Jindřich)
10:30 hod. MŠE SVATÁ (pan opat)

17.9. 2015 Svátek Povýšení Svatého Kříže
18:00 hod. MŠE SVATÁ

28.9. 2015 Pondělí – Slavnost sv. Václava, hl. patrona českého národa
10:30 hod. MŠE SVATÁ

29.9. 2015 Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
18:00 hod. MŠE SVATÁ na Kalvárii (v případě špatného počasí v klášteře)

ŘÍJEN: Pondělí – Pátek
16:30 hod. Růžencová pobožnost + MŠE SVATÁ

3.10. 2015 Sobota
15:00 hod. PRVOSOBOTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA
18:00 hod. MŠE SVATÁ

7.10. 2015 Středa – Slavnost Výročí Posvěcení Opatského kostela
17:00 hod. MŠE SVATÁ

18.10. 2015 29. Neděle v mezidobí – DEN MODLITEB ZA MISIE
10:30 hod. MŠE SVATÁ

1.11. 2015 Neděle – Slavnost všech svatých
10:30 hod. MŠE SVATÁ

2.11. 2015 Pondělí – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
16:00 hod. MŠE SVATÁ na hřbitově za všechny zemřelé

Až do pátku 6.11. 2015 jsou mše svaté v Kostece sv. Petra a Pavla na hřbitově v 16:00 hod.

7.11. 2015 Sobota
14:00 hod. PRVOSOBOTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA
17:00 hod. MŠE SVATÁ

9.11. 2015 Pondělí – Svátek Posvěcení Lateránské baziliky
17:00 hod. MŠE SVATÁ

15.11. 2015 33. Neděle v mezidobí – DEN BIBLE
10:30 hod. MŠE SVATÁ

22.11. 2015 Neděle – Slavnost Ježíše Krista Krále
10:30 hod. MŠE SVATÁ
Po mši svaté Výstav Nejsvětější Svátosti až do 17:00 hod. (za farnost)

23.11. 2015 Pondělí – Slavnost sv. Klimenta I., hlavního patrona diecéze
17:00 hod. MŠE SVATÁ

VTIP

Chlapíka dostihnou výčitky svědomí a jde ke zpovědi. Vejde do zpovědnice a vidí, že kněz je jeho bývalý spolužák. Vyhrkne: „Mario, jsi to ty? Já jsem Pepa, pamatuješ, seděli jsme spolu v lavici. Nikdy bych neřekl, že se darebák jako ty stane knězem!“ A kněz na to: „To jsou případy. A co ty děláš?“ „Já jsem akrobat v cirkuse a jezdím po světě.“ „Vážně? Když si pomyslí, že ve škole jsi neuměl ani šplhat!“ Pepa se na dotvrzení svých slov vymrští, pověsí se na obrovský lustr, zhoupne se, skočí salto mortale a přistane na nohou před zpovědnicí. Vzadu v kostece se modlí dvě stařenky. Když to vidí, jedna pošeptá druhé: „Podívej, jaká pokání dává ten nový farář! Pojdme se radši vyzpovídat jina!“

5XP PÁTERA MICHAELA MILOSLAVA FIALY, O.PRAEM

bulvár – medailonek

Proč Bůh?

Protože bez Boha je naše srdce neklidné a upadá do zmatků.

Proč křesťan?

Je to smysluplný způsob života.

Proč kněz/premonstrát?

Zaslechnuté volání shůry nebylo možné neposlechnout.

Proč Želiv?

Vedl mě a nižší kněžské svěcení tajně udělil opat Vít.

Nejoblíbenější biblický citát?

Pavel (Flp 4,13): „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.“

EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR S KARDINÁLEM

Náš spolubratr P. Gottschalk měl možnost s kardinálem Dukou pohovořit o aktuálních otázkách současné doby. Kardinál odpověděl na otázky týkající se pochodu homosexuálů Prahou, o podzimním pokračování Synody o rodině, ale též o politice, válce, ve které jako stoupenci Severoatlantické aliance již jsme, o islámu a o hříších církve.

Pražského arcibiskupa z dob mistra Jana Husa, Zbyňka Zajíce z Hazmburka, přezdívali „biskup Abeceda“, protože neuměl pořádně číst. Jak si budou dějiny pamatovat vás?

Možná řeknou: To byl ten, který „zašantročil“ církevní majetek, nebo uznají, že šlo o řešení, které dalo církvi příležitost vstoupit svobodněji do pluralitní společnosti.

Do jaké míry by měla být církev propojena se státem?

Jsem stoupencem kooperačního modelu. Jsme Evropané, a jako takoví se nemůžeme jen tak, i vzhledem k dvoutisíciletým dějinám, stavět zády ke státu a ke společnosti a stát se jenom uzavřeným spolkem. Všude tam, kde se jedná o pomoc člověku, je žádoucí přítomnost církve.

Co by církev měla dělat, aby obrazně řečeno „nevyšla z módy“?

Aby nevyšla z módy, neměla by nahánět módu. Měla by se snažit skutečně „být“, naslouchat a podat pomocnou ruku.

Příští týden bude Prahou procházet „Duhový pochod“. (Prahou procházel 15.8. 2015 – pozn.) Zakázali jste dvě doprovodné akce, kterými se na události chtěla podílet i místní akademická farnost. Neobáváte se, že budete označen za „homofoba“?

Citoval bych, po rozhovoru s profesorem Halíkem, výpověď jednoho anglického muže. Říká, že má tuto orientaci, ale den, kdy kráčí průvodem, je pro něj dnem, kdy se stydí.

To, co průvod reprezentuje, není otázka sexuální problematiky a orientace, ale projev arogance, který se dá číst i jako pochod pýchy a ne žádné hrdosti.

Kde je v církvi hranice mezi ortodoxií a liberalismem?

Krásně to vystihl kardinál Newman, který vysvětluje, že tradicionalismus je projevem těch, kteří ztratili víru, na rozdíl od úcty k tradici, která je projevem těch, kteří víru neztratili, ale dokáží ji aktuálně žít.

Ultrakonzervativní věřící dlouhodobě kritizují výroky a aktivity profesora Tomáše Halíka. Je Halík pro církev „škodnou“?

Ne, nebylo by to správné posouzení. Církev byla vždy pluralitní. Existovaly v ní různé proudy. V případě Tomáše Halíka je třeba říci, že on neoslovuje při přednáškách a vystoupeních lidi, kteří přišli, aby si vyslechli homilii, ale přišli, aby do jisté míry slyšeli projev, který má v principu „oslovit“ a „přiblížit“. V této jeho práci, která se do velké míry pohybuje na rozhraní „předevangelizace“, se nedá operovat teologickými pojmy a hodnoceními, nakolik se nejedná o čistou teologii, ale jde o přípravu pro další teologické zadání.

Na podzim čeká církev pokračování Synody o rodině. Dočkáme se případných novinek?

Domnívám se, že půjde o reformu a zjednodušení především procesního práva týkajícího se manželství. A dojde i k většímu zdůraznění přípravy na manželství. Myslím si, že se bude víc hodnotit otázka platnosti civilního svazku na úřadě, který většina nechápe jako uzavření přirozeného manželství, ale jen za jakousi registraci soužití. Zde vidím prostor pro věcnou diskuzi. Teologicky však nelze řešit benevolentnějším způsobem pozici rozvedených a znovu seždaných ve vztahu k Eucharistii. Očekávám spíš změnu přístupu, podanou ruku, než to, aby lidé po rozvodu v novém manželství přistupovali ke svátosti. Nedá se argumentovat východními církvemi, protože jejich praxe je od té naší odlišná.

Z vašich slov plyne, že je přehnané očekávat jakoukoliv změnu. Nezpůsobí to zármutek u lidí, kterých se to týká?

Naopak, takový krok by znejistil jiné, kteří se snaží a zápasí, aby jejich vztahy, manželství a rodina dále fungovaly. Byli by znejistěni a nakonec by zřejmě rezignovali a vzdali se. Byla by to podaná ruka, která by neléčila, ale ještě zhoršila situaci.

Ne jednou jste se vyjádřil, že Evropa stojí na pokraji války. Co vás k tomu vedlo?

Neříkám to jenom já. Sám papež František často opakuje, že jsme svědky začínající třetí světové války. My v ní reálně jsme, nakolik naše jednotky, které jsou součástí NATO, jak v Čechách, jako i na Slovensku, jsou ve válečném stavu. Nevedeme sice válku proti legitimním státům, ale proti povstalcům. Nepůjde o třetí světovou válku v její nukleární podobě, ale o rozšiřující se klasické konflikty na několika územích. Bohužel, tento stav si neuvědomujeme. Nestabilní rodinou permanentně vytváříme půdu pro to, aby člověk neměl vztah k rodině, ke své obci, vlasti. Konec konců, to je i problém ekonomické migrace. Pasivitou se dostáváme do dosti nepříjemné situace. Mám možnost mluvit s velvyslanci islámských států. Ne všichni jsou fanatičtí stoupenci islámu. Dívají se na věci kriticky. V soukromí se vyjadřují jinak než oficiálně. Vidí do problematiky a vůbec jim nepřijde příjemná. Je zde naděje, že v krajinách, kterých se to týká, nejsou jenom povstalci a teroristé, ale také lidé rozumně uvažující.

Jaký je v tomto směru potenciál církve?

Obrovský úkol ukazovat cestu. Před několika dny jsem se vrátil z francouzského Provence. Byli jsme udiveni, že na katolických školách studuje většina muslimských dětí. Tito muslimové se sami dožadují církevního školství. Svojně tvrdili, že v katolické škole jsou přijímáni s úctou a respektem, přičemž mohou vyučovat vlastní náboženství a budovat soužití. Militantní „laicismus“ a „bojový ateismus“, který pohrdá člověkem a vyznává „jinou“ víru a nerespektuje jejich zásady, jednoduše odmítají. Úlohou církve je i nadále šířit toleranci a vzájemnost.

Kterých hříchů by se církev měla vyvarovat?

Naším největším hříchem je pýcha. Neměli bychom být pyšní. Měli bychom si vzít příklad z papeže Františka, že pokora je předpoklad celého duchovního života. Zároveň by měla církev zvednout ruku proti pomlouvání a osočování a neúnavně připomínat zásadu: Nebýt líný!

PŘESVATÁ A ŽIVOTODÁRNÍ EUCCHARISTIE – NAŠE PASCHA

Indický básník R. Tagore v jedné ze svých povídek popisuje setkání žebráka s králem. Chudý a vyhladovělý žebrák jde po cestě. Proti němu jede král ve zlatém kočáře. „*Ó, nyní zasvitlo slunce i pro mě*“, povzdychl si žebrák. „*Když král uvidí, jak jsem chudý, určitě mně daruje zlatku. Nebudu muset žebrot.*“ A tak stál u cesty a čekal na královskou almužnu. Skutečně král zastavil, sestoupil z kočáru a nastavil k němu ruku. Nic mu však nedal, ale naopak se ho zeptal: „*Co mi můžeš dát?*“ Překvapený žebrák vložil ruku do svého žebráckého batohu a podal králi pytlík mouky. Žebrák smutně šel dále. Jaké však bylo jeho překvapení, když se vrátil domů, otevřel tašku a našel v ní hroudu zlata.

Hroudou zlata bychom mohli nazvat poklad, který nám dává při každém slavení Nejsvětější Eucharistie Zmrtvýchvstalý Kristus. Tím zlatem a pokladem je jeho Boží Slovo, Tělo, Krev a Duch Svátý! My, jako ten žebrák z povídky, dáváme kousek chleba (hostie) a džbánek vína. A Zmrtvýchvstalý Kristus v náručí Nebeského Otce svým Svatým Duchem to promění na cosi milionkrát vzácnější jako je zlato, na svoje Tělo a svou Krev. Naše hrstka mouky a džbánek vína se stanou Kristem, naším nejdražším pokladem. Proč nám Pán Ježíš Kristus dává tento poklad?

On praví: „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den*“ (Jan 6,54). Anebo říká: „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm*“ (Jan 6,56). Zmrtvýchvstalý Kristus nám dává své Tělo a svou Krev proto, abychom byli stále spojeni s ním a věčný život, aby nás naplňoval.

Při autonehodě se stává, že někdo ztratí mnoho krve. Často ho zachrání transfuze. Cizí krev, kterou dostane do organismu, mu vrátí život. Svaté přijímání je duchovní transfuze. Do našeho slabého hříšného lidského organismu se vlévá Kristova Krev. Přichází Boží moc a síla Ducha Svatého. To činí náš život silným a nesmrtelným!!!

Anebo to můžeme přirovnat k elixíru života. Lidé neustále hledají lék, který by jim prodloužil život, anebo je učinil natrvalo mladými. Pán Ježíš Kristus tuto touhu člověka naplňuje svatým přijímáním Eucharistie!!!

Tělesný pokrm, aby mohl přinést tělu energii a materiální látky, musí se v organismu přetvořit a zpracovat. Podobně je to i s Nejsvětější Eucharistií. Eucharistii musíme přijímat s hlubokou vírou, nadějí, láskou, radostí a pokorou, s pocitem, že jsme slabí a hříšní a odkázáni jen a jen na Krista. Je třeba se pro Krista otevřít a poslouchat, co nám chce říci, co od nás očekává a v čem nás chce poučit. Nestačí jen otevřít ústa, musíme Kristu otevřít své srdce a naladit je na velikonoční frekvenci Ducha Svatého. A potom i v průběhu dne i noci se vracet k tomuto okamžiku Eucharistie. Podobně jako zamilovaný touží být s milovanou bytostí, když s ní fyzicky není, tak na ní myslí, nosí ji ve svých myšlenkách a ve svém srdci, tak máme i my žít se Zmrtvýchvstalým Kristem i mimo chrám.

V dějinách naší spásy byly dvě důležité chvíle, a to když Panna Maria přijala Boží Slovo, dala mu svoje tělo a stala se Bohorodičkou, a když sv. Jan Křtitel na břehu Jordánu představil Pána Ježíše Krista jako velikonočního Božího Beránka, který snímá a nese všechny hříchy světa. V našem životě jsou podobné chvíle a opakují se při každém svatém přijímání. Važme si tyto posvátné a tajuplné okamžiky a s Duchem Svatým je proměňujme na takový život, aby se nikdo nemohl divit, že chodíme ke svatému přijímání a žijeme, jakoby jsme Krista nikdy neprijali. Nechť o nás platí slovo sv. Pavla: „*Nežiji už já, ale žije ve mne Kristus!*“

P. Jan Křtitel František Mrákava, O.Praem.

P.S.: 17. října se v Brně uskuteční velká oslava Eucharistie – Národní eucharistický kongres 2015. Všichni, kdo máte zájem o účast na tomto setkání, přihlaste se v sakristii a vyzvedněte si vstupenky!

ZE ŽIVOTA KLÁŠTERA A FARNOSTI

Co bylo:

Za účasti pana opata Jáchyma se 7. června o Slavnosti Těla a Krve Páně uskutečnil tradiční průvod k jednotlivým oltářům.

20. června, po dvou letech, navštívili klášter Švýcaři z partnerské obce Kiesen. U pivovaru se odhalila památní deska připomínající Světovou pivní unii, kterou z recese založila švýcarská strana v roce 2012, když želiváci partnerskou obec navštívili. Klášterní minipivovar se tak oficiálně stal prvním členem této unie. □

24. června se děti navštěvující hodiny náboženství na ZŠ v Želivě vydaly na školní výlet na přehradu Trnávka. Výlet inicioval pater Peter Palušák. Společně s otcem Tadeášem, panem varhaníkem Petrem Žákem a panem Zdeňkem Zahálkou se děti povozily na člunech a prožily nezapomenutelný zážitek.

28. června 2015 ve 14:00 hod. začala pouť ke svatým apoštolům Petru a Pavlovi, kterým je zasvěcen hřbitovní farní kostel. Celá slavnost vyvrcholila při slavení eucharistie v kostelíku na hřbitově v neděli a v pondělí ve večerních hodinách. Velké poděkování patří všem členům Farní pastorační rady, kteří s programem pomohli.

Želivský klášter má za sebou již 19 církevních sňatků, ačkoliv se opravuje kostel.

Po Želivě se v srpnu pohybovala skupina Slováků z Galanty a Komárna, kteří se zde účastnili zajímavých seminářů pořádaných otcem Petrem Palušákem.

Na svátek Proměnění Páně 6. srpna 2015 sloužil P. Peter Palušák a P. Tadeáš Spišák mši svatou na Kalvárii, která se v ten den proměnila v Horu Tábor. V srpnu úspěšně proběhly „noční prohlídky kláštera.“ Další prohlídky připravujeme.

Co je:

Rekonstrukce kostela běží v plném proudu. Stropy jsou vymalované okrovou barvou, malé chórové varhany už nejsou šedé, ale červeno-zlaté, jak to původně bylo, a dělníci a restaurátoři pokračují dál na největší renovaci kostela. Pomodlete se (myslíme to vážně), aby vše dobře dopadlo.

Co bude:

PROGRAM ŽELIVSKÉ POUTĚ:

Sobota 12.9. 2015, MŠE SVATÁ v 18:00 hod.

Neděle 13.9. 2015, MŠE SVATÁ v 7:30 hod. (P. Tadeáš a P. Peter)
v 9:00 hod. (P. Jindřich)
v 10:30 hod. (p. opat.)

11.-13.9. 2015 Poutní jarmark

18.9. 2015 (pátek) v 18:00 hod.: Setkání Farní ekonomické rady

16.-20.9. 2015: ZA ZDMI KLÁŠTERA – sebezpoznávací pobyt
zaměřený na budování vztahů a jejich naplnění. Bližší
informace: recepce@zeliv.eu, 731 598 985

26.9. 2015 od 10:00 hod. proběhne další setkání želivských terciářů.

17.10. 2015: NÁRODNÍ EUCHARISTICKÝ KONGRES V BRNĚ
Zájemci o účast, přihlaste se v sakristii, abyste dostali vstupenku.

18.10. 2015: Žehnání vánočního piva. Bližší informace upřesníme.

INFORMACE O VYDÁNÍ

Vydáno pro vnitřní potřebu Římskokatolické farnosti v Želivě.

Stálá redakce: P. Tadeáš R. Spišák, P. Peter Palušák

Příprava tisku: Jan Pikl, Eva Jurečková. Všem děkujeme za příspěvky.

Vaše svědectví, zážitky a další příspěvky můžete posílat na siloe.zeliv@gmail.com

25.-30.10. 2015: **DUCHOVNÍ CVIČENÍ s Jeffem Scaldwellem** v želivském klášteře. Zájemci, hlase se u paní Vackové. Pro želivské obyvatele vstup volný po nahlášení!!! Tel.: 731 598 985 (paní Vacková).
Téma: OTCOVO SRDCE – NÁVRAT DOMŮ

Jeff Scaldwell je bývalý obchodní a marketingový trenér a pozdější pastor, který začal v 90. letech vnímat mnoho vyhořelých a zklamaných křesťanů. Jeff je nejen pomazaným učitelem, ale hlavně mužem, který odkrývá Boží otcovské srdce. Věří v církev jako rodinu vášnivě milujících nebeského Otce. Klade velký důraz na uctívání a přebývání v Boží přítomnosti. Jeho služba je celosvětová, ale soustředí se více na Evropu. Spolu s manželkou Sylvií vedou organizaci „Father's House Europe“ (<http://www.fathershouseeurope.com/>).

Najděte si čas a přijďte se posilnit a obnovit svou křesťanskou víru!!!
31. října 2015 oslaví emeritní pan opat Bronislav Ignác Kramár, O.Pra-
em. své sedmdesáté narozeniny.

11.11. 2015 – **SVATOMARTINSKÝ PRŮVOD**
Blíže informace zveřejníme později.

14.-17.11. 2015: **DUCHOVNÍ CVIČENÍ s Eliasem Vellou**, knězem exorcistou z Malty v želivském klášteře.
Téma: PŘÍPRAVA NA ROK MILOSRDENSTVÍ
P. Elias Vella OFM Conv. je katolický kněz, exorcista z Malty. Narodil se 28. února 1941 na Maltě. Na kněze byl vysvěcen v roce 1964. V letech 1980 - 1986 byl provinciálním představeným františkánů minoritů na Maltě a od roku 1993 působí v diecézi jako hlavní exorcista a prezident diecézní komise pro okultismus a satanismus. Je žádáným kazatelem na duchovních cvičeních, seminářích a konferencích po celém světě. Je také autorem mnoha knih, které byly vydány v maltštině, angličtině, italštině, portugalské, slovenštině a také v češtině.
Zájemci, hlase se u paní Vackové. Pro želivské obyvatele vstup volný po nahlášení!!! Tel.: 731 598 985 (paní Vacková).
Najděte si čas a přijďte se posilnit a obnovit svou křesťanskou víru!!!

AKTUÁLNĚ K SITUACI VE SVĚTĚ

Zde uvádíme dva články z české sekce Vatikánského rozhlasu týkající se aktuální situace v zemích, kde začala válka:

Na Jemen se shazují bomby vyrobené v Itálii

Nejchudší země arabského světa, Jemenská republika, je na pokraji kolapsu. Jedenadvacet milionů civilního obyvatelstva je kvůli válečnému stavu bez vody, potravin, benzínu, léků a veškerého zdravotnického zázemí. Navíc je tu krizová situace více než milionu interních uprchlíků, potvrzuje z hlavního města San'á zaměstnanec OSN, Paolo Lembo:

“Spojily se tu blokáda obchodních lodí s bombardováním, totálním zničením infrastruktury, kolapsem státního systému, hospodářským ochromením a trvalými boji. Lze si tedy představit, jakou tragédii prožívá místní obyvatelstvo. Jediným vítězem jsou teroristická hnutí, Al Kajda a tzv. Islámský stát, který samozřejmě v této atmosféře anarchie a občanské války jen kvetou. Již kontrolují velkou část východních oblastí země. Lidé tu žijí v hrůze, chaosu a zoufalství. Místní obyvatelé musí řešit obrovské problémy. V hlavním městě San'á zatím šiitě kontrolují ústřední instituce, i když samozřejmě nedostávají plat, anebo jen minimální. Teroristické atentáty jsou na denním pořádku, lidé se bojí vycházet. Koalice pokračuje v bombardování, které s sebou v třímilionovém městě přináší mnoho civilních obětí.”

Uvedl koordinátor Organizace spojených národů v Jemenu. Je smutnou skutečností, že Saúdskou Arábii zásobí zbraněmi západní dodavatelé, včetně Itálie, sdělil národní koordinátor Pax Christi, O. Renato Sacco:

“Za posledních pět let je Itálie hlavním dodavatelem zemí, které jsou zapojeny do válek na Blízkém východě. Kde je válka, jsou i naše zbraně. A zde také můžeme pochopit, proč odtud lidé utíkají – utíkají před našimi válkami a našimi zbraněmi. Když čteme zprávy, že Saúdská Arábie bombarduje Jemen, musíme vědět, že používá bomby made in Italy, vyrobené na Sardinii.” Vysvětluje italský kněz.

Islámský stát stvořily mocnosti tohoto světa

„Islámský stát je nástrojem v rukou velkých mocností, které jej vytvořily, vyzbrojily a podporují jej. Namísto terénního boje proti Islámskému státu od něj mocnosti kupují ropu a rozkradené archeologické památky“, prohlásil apoštolský vikář syrského Aleppa v rozhovoru pro zpravodajství italské televize TV2000. Biskup Georges Abou Khazen v něm také mluví o výcvikových táborech pro kriminální živly, bojující pod hlavičkou Islámského státu, které leží v zemích sousedících se Sýrií, včetně Turecka. „Dobře víme“, pokračuje apoštolský vikář latinského obřadu, „komu Islámský stát prodává ropu v ceně třiceti dolarů za barel, přičemž počáteční cena byla dokonce pouhých deset dolarů. A muzejní exponáty určitě neputují do soukromých vil v Somálsku nebo Mauretánii“, uvedl mons. Khazen, který pro Vatikánský rozhlas popisuje současnou situaci v Aleppu:

“Ve městě je to stejné jako dříve, střídá se minometná palba s bombardováním, takže nelze mluvit o bezpečí. Z hlediska každodenního přežití se trochu zlepšily dodávky vody a elektrického proudu. Lidé ale nežijí v klidu, bojí se toho, co přijde. Nyní se především obávají zmatků, které může vyvolat Turecko a ke kterým, doufáme, nedojde. Bojíme se, že Turecko má pod záminkou boje proti Islámskému státu zcela jiné záměry, tedy boj proti Kurdům. Dobře víme, že bojovníci Islámského státu přicházejí do Sýrie a Iráku přes Turecko. Pro Turecko by tedy bylo jednodušší nevstupovat do boje, nýbrž zastavit výcvik bojovníků a přiliv zbraní. Nepřejeme si další šíření války a stupňování zmatku, ani vytváření tzv. bezpečnostních zón. Celá země musí být bezpečná! Proč se raději nevyvíjí tlak na jednotlivé strany, aby spolu zahájily dialog?” Ptá se syrský kapucín, podle kterého stále existuje velký prostor pro dialog. Všichni Syřané si přejí mír, zdůrazňuje. “Bohužel, převážná většina bojovníků Islámského státu pochází ze zahraničí, nikoli ze Sýrie. Prvním cílem je zastavit jejich další přiliv, vyzbrojování a výcvik. Válka v Sýrii začala jako boj mezi syrskými frakcemi, avšak později se zradikalizovala a přilákala množství cizinců. V Sýrii dosud žilo 23 etnických a náboženských skupin v krásné harmonické mozaice.”

POUTNICE UPROSTŘED LÉTA

Speciální rubrika: Rok zasvěceného života

Na dveře fary již vyzváněl kdekdo. K mému překvapení jsem tam naposledy našel tři velké batohy a pod nimi tři řeholní sestry. Marcela, Františka a Přemysla jsou boromejky (Kongregace sv. Karla Boromejského). Na jeden týden se již dvanáctým rokem mění během prázdnin na poutnice. Zubařka, lékařka a ekonomka se společně vydávají na pěší pouť do Kostelního Vydří. Do Humpolce se dovezou z Prahy autobusem. Odtud pak na ně čeká cca. 130 km polních cest a cestiček. Jedni se usmívají, ukazují prstem, jiní vylévají své bolesti. Najdou se i tací, kteří ženám v závojích nabízejí čerstvě upečené buchty. Ony jim na revanš podají poutní bonbóny, pochválí, vyslechnou, povzbudí.

Pravidelné putování za všechna ta léta chápu jako detox pro duši i tělo. Nejednou si sáhnou na vlastní dno. Cesta sebepoznání, na kterou nemá odvahu vydat se každý. Chodí bez doprovodného vozidla. Spoléhají na Pána Boha a dobrotu druhých. Sestra Marcela vysvětluje: „Hodně jako řeholnice dáváme, prokazujeme dobrodiní a najednou se samy učíme dobrodiní přijímat.“

Sáhnout si na vlastní dno

Pouť sestry považují za jiný způsob modlitby. Adoraci Božího stvoření. Takovýto koníček má však i praktický, světský význam. Podle sestry Františky si při putování sáhnou na vlastní dno. „Dojdou síly ne jenom pro pohodu, ale také pro maskování nejružnějších možných i nemožných věcí, které by si člověk za normálních okolností jinak neuvědomil a nepřipustil, že vůbec jsou. Objevíte hlubinu svého „já“, a to je vždycky příležitost se odrazit.“

Na cestě sestry obvykle mlčí, spát jsme šli až po půlnoci. Tentokrát bylo o čem povídat. Boromejky v posledních chvílích života pečovaly také o prezidenta Václava Havla. V jejich péči byl i pražský světící biskup Jaroslav Škarvada, který část život prožil v Římě. Když mu jednou sestra Grácia předložila české špagety, podíval se na ní a se zvednutým

obočím a s humorem jemu vlastním řekl: „Tak toto by vám v Itálii, milá sestřičko, nikdo nesnědl.“ Grácia pohotově odpověděla. „Ale vy nejste v Itálii, excellence.“ □

Žádné padavky

Je mi jasné, že boromejky nejsou žádné padavky. Jsou to správné ženy, řekl bych, že „od rány“. Jsem rád, že se u mě na faře zastavily a ukázaly, že poutník nemusí být jen ten, kdo nasedne do autobusu a vystoupí z něho přímo před vchodem do baziliky nebo katedrály. Že tento pojem není jen heslem ve slovníku, také díky takovým, jako ony. Ženám s jasným cílem, který občas nám, co zapomínáme, že jsme poutníci na cestě, může chybět.

P. Gottschalk Karol Lovaš, O.Praem., administrátor farnosti v Božejově
(Sestry boromejky přespávaly i v želivském klášteře, pozn. redakce)

JDĚTE A HLÁSEJTE...

(Premonstrátky v Rusku)

Tato slova Pána Ježíše jsou adresována každému z nás. Křtem jsme pozvani pracovat na šíření Božího království tam, kde žijeme, kde pracujeme...

Kongregace sester premonstrátek není typickou řeholní rodinou, otevřela se směrem k misijní činnosti, čímž navazuje na životní dílo sv. Norberta (zakladatele Řádu premonstrátů), který se ve svém mládí stal potulným kazatelem. Neúnavně putoval, a to, co sám poznával v kontemplaci, také ohlašoval. I dnes je nutné a stále aktuální zvěstovat Krista lidem, kteří ho ještě neznají.

9. září 2007 začaly první tři sestry premonstrátky misijní činnost v Rusku ve Volgogradě. Volgograd je jedním z nejdelších měst v Rusku, jeho délka ze severu na jih je 61 kilometrů. Do historie se zapsalo především jako dějiště Staliningradské bitvy v dpbě II. světové války. Město má něco přes milion obyvatel. Ve volgogradské oblasti žijí lidé ze 130 národností, nejpočetnější je národnost ruská, pak ukrajinská, kazašská, arménská a kavkazská (Ázerbajdžán, Dagestán).

V centru města se nachází katolický kostel, který je zasvěcený sv. Mikuláši. První katolický chrám byl postaven v roce 1899. Po roce 1935 ho převzala státní správa a byl využíván k různým sportovním a kulturním akcím. Během II. světové války, jako jedna z mála budov, nebyl poškozený. I nadále však byl využíván na světské účely. Jelikož se stát o budovu nestaral, v osmdesátých letech se z kostela stala ruina. V roce 1997 byl za finanční podpory zahraničních katolíků chrám zrestaurovaný a biskupem Tadeuszem Kondrusiewiczem vysvěcený. V kostele se nachází kopie známé ikony staliningradské Madony, kterou v době války pro raněné vojáky namaloval německý evangelický kněz a lékař Kurt Reuber.

Volgograd patří do Saratovské diecéze, jejímž biskupem je Mons. Klemens Pickel, rodák z Německa. Na území naší diecéze žije 45 mil. obyvatel, z toho katolíků je 22 tis. Diecéze má 6 děkanátů, 52 farností, 45 kněží ze 14 zemí světa a 74 řeholních sester z 21 zemí světa. Vzdálenosti mezi jednotlivými farnostmi jsou opravdu velké a pro mnohé nepředstavitelné. Nejbližší farnost s knězem a řeholními sestrami je od Volgogradu vzdálená 400 kilometrů.

Do Volgogradu jsme přišli na pozvání saratovského otce biskupa Klemensa Pickela a tehdejšího faráře Volgogradu, o. Jozefa Matisa SVD. Prvních 5 let jsme spolupracovali se slovenským knězem a nyní již druhým rokem tvoříme ve Volgogradě mezinárodní duchovní rodinu. Od listopadu 2013 zde působí komunita bratří verbistů, kterou tvoří o. Laurentius z Indonésie, o. Valentín Nazarenko z Ruska a o. Niran Vegas z Indie. Posláním naší komunity je na tomto místě modlitbou a službou zprostředkovat Boží lásku a Jeho nekonečné milosrdenství. Slovem a hlavně životem přinášet víru a její hodnoty. Kromě Volgogradu máme ještě další tři farnosti. Nakolik se náboženství nevyučuje ve školách, katecheze máme v neděli po mši svaté. Děti, mládež a dospělí připravujeme na přijetí jednotlivých svátostí. Za těch osm let našeho působení ve Volgogradu vidíme, jak Pán působí v životě jednotlivých lidí a jakými různými cestičkami je k sobě přitahuje. Podle možností se zapojujeme do sociální činnosti, věnujeme se dětem ze sociálně slabších rodin, každou sobotu navštěvujeme dětskou onkologickou nemocnici, navštěvujeme staré a nemocné farníky. Vykonáváme všechny práce spojené se službou v kostele a pečujeme o okolí kostela. Snažíme se do těchto prací zapojit i naše věřící, a tak v nich vybudovat vztah ke kostelu, který je Božím domem pro nás všechny. Jednou v roce organizujeme tábor pro děti a duchovní cvičení pro mládež. Dospělí a mládež se zapojili do modlitební skupiny „živého růžence.“ A také některé ženy se každou neděli setkávají a modlí za své děti.

Během našeho působení v Rusku si čím dál tím více uvědomujeme, že víra je dar Boží. To, co jsem na Slovensku považovala za něco naprosto samozřejmé, najednou tak samozřejmé není. A tak jsem vděčná Pánu za tuto zkušenost, za dar víry, za milost osobního setkání s Pánem.

Modleme se za upevnění naší víry a vyprošujme tento dar těm, kteří Pána ještě neznají.

Vím, že mnozí z vás se modlí za misionáře a za lidi žijící v misijních krajinách. A jsem vám všem za to vděčná. Prosím, modlete se i nadále. Kdo z vás by chtěl naši misii podpořit finančně, uvádíme číslo bankovního účtu: SK25 0200 0000 0023 4633 0751
BIC: SUBASKBX

S vděčností a modlitbou sr. Samuela, S.Praem.

VTIP

Jedna paní dostane papouška, který je ale velmi nevychovaný, mluví sprostě, nadává a uráží. Té dámě pořád opakuje: „Chcípni, ty stará čarodějnice! Chcípni, ty stará čarodějnice!“ Paní se ho snaží všemožně převychovat, ale bezvýsledně. Svěří se s tím svému zpovědníkovi. Otec jí poradí: „Paní, já bych měl řešení vašeho problému. Mám ve své komůrce velmi zbožného papouška, který recituje ranní chvály, večerní chvály a někdy i přímluvné modlitby. Půjčím vám ho, posaďte ho vedle toho svého, třeba na něj bude mít blahodárný vliv...“ Jak řekli, tak udělali. Za několik dní přijde paní zase do zpovědnice. „Tak jak se mají naši opeřenci?“ ptá se farář. Paní na to: „Katastrofa, otče...“ „Jak to, co se děje?“ „Právě, že nic. Můj papoušek dál neochvějně opakuje: „Chcípni, ty stará čarodějnice!“ „Cože? A co říká ten můj?“ „Odpovídá mu: „Prosíme tě, vyslyš nás!“